Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 065 van 16 september 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat D. GEENS**
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van *"Palestijnse nationaliteit"* te zijn, op 10 november 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2025.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de RvV-wet).

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van "*Palestijnse nationaliteit*" te zijn en België te zijn binnengekomen op 7 mei 2024, dient op 10 mei 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 6 juni 2024 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 2 oktober 2025.

1.3. Op 28 oktober 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend verstuurd wordt op 29 oktober 2025 en die verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift als stuk 1.
2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van (oud) artikel 57/6, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het beginsel van de redelijke termijn, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt dat de beslissing niet genomen werd binnen de in de wet voorziene termijn van vijftien werkdagen en verwijt de commissaris-generaal niet te motiveren waarom die termijn niet nageleefd werd. Hij meent dat hij erop mocht vertrouwen dat zijn verzoek niet meer niet-ontvankelijk zou worden verklaard.

Vervolgens meent hij dat de bestreden beslissing geen specifieke informatie bevat over het actueel karakter van zijn statuut in Griekenland en het verblijfsrecht waarover hij zou (kunnen) beschikken. Daardoor kan volgens hem niet worden gesteld dat hij actueel, of op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, nog steeds over internationale bescherming beschikt in Griekenland. Hij preciseert dat hij enkel erkend heeft dat hij tijdens zijn verblijf in Griekenland kon beschikken over een verblijfsstatuut, maar niet dat die thans nog actueel is. Hij meent dat minstens aangenomen moet worden dat de actualiteit van zowel zijn beschermingsstatus als de daaraan gekoppelde verblijfstitel ter discussie staat. Hij licht toe dat hij Griekenland verlaten heeft in augustus 2024, hij er sindsdien niet meer woonachtig is, hij er geen domicilie meer heeft en de Griekse autoriteiten de verkregen internationale bescherming kunnen intrekken of beëindigen. Volgens hem dient de bestreden beslissing te worden vernietigd, zodat er aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen bevolen worden, met name dat de nodige informatie wordt opgevraagd bij de Griekse autoriteiten over het actueel karakter van de internationale bescherming dewelke hij heeft verkregen en het hieraan gekoppelde verblijfsrecht.

Hij vervolgt dat hij in Griekenland geen bescherming tegen refoulement geniet en dat hij bij terugkeer een risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling. Hij wijst op het gebrek aan huisvesting, voldoende werkgelegenheid, onderwijs, ondersteuning en medische bijstand in Griekenland. Hij zou wel degelijk stappen ondernomen hebben om zijn verblijf er op te bouwen, doch zonder succes. Sedert het moment dat hij Griekenland verlaten heeft, namelijk in augustus 2024, heeft hij er geen enkel aanknopingspunt meer. Hij verwijt de commissaris-generaal zijn situatie in Griekenland te bagatelliseren door elk element geïsoleerd te bekijken en vervolgens te stellen dat de (zeer hoge) drempel niet gehaald is, zonder de cumulatieve impact te wegen. Hij wijst erop dat in de beslissing erkend wordt dat hij in Griekenland, ondanks inspanningen, hoofdzakelijk onbetaald, onderbetaald of "*in het zwart*" werkte, dat hij te maken kreeg met discriminatoire verhuurpraktijken en dat hij tijdens zijn dakloosheid moest terugvallen op noodoplossingen zoals wassen aan zee en voedselhulp via liefdadigheid. Het feit dat hij stabiliteit vond in België, zegt volgens hem niets over zijn vooruitzichten in Griekenland.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing een onredelijke bewijslast oplegt inzake het verlies/diefstal van Griekse documenten in België. Het feit dat hij ooit een AMKA en AFM had, impliceert volgens hem niet dat hij bij terugkeer zonder papieren dragers en zonder stabiele woonadresregistratie die rechten vlot kan activeren.

Voorts miskent de beslissing volgens hem de veiligheids- en uitbuitingsincidenten. Het feit dat hij geen aangifte deed bij de politie na onbetaald werk of ontoereikende betaling, mag volgens hem niet tegen hem worden gebruikt om te besluiten dat er effectieve bescherming bestond.

Verzoeker vervolgt dat het luik over de gezondheidszorg eveneens gebrekkig gemotiveerd werd door uit zijn drie ziekenhuisbezoeken en een remgeld van 6-7 euro af te leiden dat er in de praktijk geen drempels zouden bestaan. Hiermee wordt volgens hem voorbij gegaan aan zijn concrete situatie, namelijk klachten na een arbeidsongeval, psychische last in een context van dakloosheid en het feit dat toegang in de praktijk document- en adresafhankelijk is. Hij meent dat zijn eerdere psychische problemen niet geminimaliseerd mogen worden omdat hij geen dure psychologische zorg in België heeft voortgezet nadat zijn opvang eindigde.

Verder kaart hij aan dat zijn situatie nog verder bemoeilijkt wordt door de administratieve problemen die hij er zal kennen. Verzoeker verwijst specifiek naar de volgende bronnen, die hij uitvoerig bespreekt: AIDA/ECRE *Country Report: Greece. Update 2022* van 8 juni 2023, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland* van juni 2022, RSA/PRO ASYL, *Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socioeconomic rights* van maart 2023. Hij besluit dat uit voorgaande landeninformatie blijkt dat er in zijn individuele geval sprake is van een risico op schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest en dat de toegekende bescherming in Griekenland niet effectief is.

Hij meent dat de onafhankelijke instelling 'RSA' aantoont dat er een vermoeden is van tekortkomingen van de Griekse overheid en verwijt de commissaris-generaal de problemen voor Griekse statushouders te minimaliseren. Uit de meest recente landeninformatie, waarbij hij verwijst naar het laatste verslag van RSA van 7 april 2025, blijkt volgens hem wel degelijk dat de situatie erger is dan deze geschetst in de vroegere rapporten en dat ze georkestreerd wordt door de Griekse autoriteiten. Hij stipt aan dat uit voormeld RSA-rapport onder meer blijkt dat het onmogelijk is voor begunstigden van internationale bescherming om hun rechten af te dwingen. Het is volgens hem niet omdat hij over een vluchtelingenstatus beschikt in Griekenland, dat zijn beschermingsverzoek in België onontvankelijk verklaard moet worden. Verwijzend naar het AIDA-rapport van 2024 stelt hij dat de rechten van internationaal beschermden in Griekenland niet dezelfde zijn dan die van de eigen Griekse bevolking nu statushouders er uitgesloten worden van de mogelijkheid tot gezinshereniging. De commissaris-generaal gaat volgens hem onterecht uit van een gelijke behandeling en toegang tot de basisrechten. Het gaat volgens hem niet op om een dossier zo lang te laten liggen om het dan vervolgens alsnog niet-ontvankelijk te verklaren. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal moet toegeven dat de levensomstandigheden in Griekenland van asielzoekers en vluchtelingen problematisch en precair zijn. In het licht van de omstandigheden beschreven door RSA acht hij het niet redelijk dat hem verweten wordt geen steun gezocht te hebben in Griekenland, nu hij die toch niet kon krijgen. Hij gaat vervolgens in op de problemen inzake huisvesting, werkgelegenheid en inzake de medische zorgen. Verder verwijt hij de commissaris-generaal een selectieve lezing te doen van de algemene rapporten en benadrukt hij de administratieve problemen inzake de AMKA, AFM en ADET. Hij stelt dat het ook verre van onzeker is of zijn documenten nog geldig zullen zijn bij terugkeer naar Griekenland en meent geconfronteerd te zullen worden met een *catch 21*. Hij stelt dat hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht zal komen in een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

Hij besluit dat er geen enkel risico is dat het gemeenschappelijke vertrouwensbeginsel in het gedrang komt, ingeval er aanleiding is op basis van de elementen waarover de Belgische autoriteiten beschikken om over te gaan tot erkenning en dat er op basis van zijn verklaringen, documenten en informatie wel degelijk aanleiding is om over te gaan tot het verlenen van internationale bescherming.

3. Stukken

3.1. Op 21 augustus 2026 legt de commissaris-generaal een pleitnota neer, waarbij zij refereert aan volgende nieuwe stukken, waarvan zij de weblinks vermeldt:

- RSA, *Recognised Refugees 2026. Access of beneficiaries of international protection to documents and socio-economic rights*, april 2026;
- COI Focus, *GRECE. Activation de l'AMKA et accès au marché du travail*, 13 februari 2026;
- COI Focus. *GRECE. Accès aux soins de santé et détention d'un AMKA,* 31 maart 2026;
- Cedoca, *COI Focus Griekenland. HELIOS+ en Helios Junior*, 17 juni 2026;
- AIDA/ECRE, *Country Report : Greece. Update 2024*, juli 2026.

3.2. Op 26 augustus 2026 maakt verzoeker een pleitnota over, waarbij hij volgende stukken voegt:

- E-mails met de Griekse asieldienst;
- RSA, *Recognised Refugees 2026. Access of beneficiaries of international protection to documents and socio-economic rights*, april 2026, met vermelding van de weblink;
- AIDA/ECRE, *Country Report : Greece. Update 2024*, juli 2026, met vermelding van de weblink.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.2. Artikel 3.4, § 4, van de RvV-wet luidt als volgt:

"De stavingsstukken waarvan de partijen gebruik willen maken worden in originele vorm of onder de vorm van een kopie voorgelegd.

De in het eerste lid bedoelde stukken worden opgesteld in één van de drie landstalen of in het Engels. Stukken opgesteld in een andere taal, niet voorzien van een eensluidend verklaarde vertaling, worden door de Raad niet mee in overweging genomen."

Het door verzoeker bij zijn pleitnota van 21 augustus 2026 gevoegde stuk 1, opgesteld in het Grieks, voldoet niet aan de voorwaarden uiteengezet in voormeld artikel 3.4. Het stuk wordt bijgevolg niet in overweging genomen. Verzoeker werd hiervan ter terechtzitting in kennis gesteld en geeft, hierover bevraagd, aan dat het stuk inderdaad enkel in het Grieks werd neergelegd.

5. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Hij verkreeg er de vluchtelingenstatus op 16 februari 2023 en werd in het bezit gesteld van Griekse verblijfsdocumenten, waaronder de Griekse verblijfsvergunning (ADET), geldig van 17 februari 2023 tot 16 februari 2026 en van een reispaspoort, geldig van 6 april 2023 tot 5 april 2028 (AD CGVS, landeninformatie cedoca aanvraag derde landen; AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 10-11).

Er zijn geen indicaties dat hij thans in Griekenland niet langer de vluchtelingenstatus zou hebben. Hij brengt geen concrete of verifieerbare elementen aan die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat verzoeker geen actueel en effectief verblijfsadres heeft in Griekenland, kan immers niet worden afgeleid dat verzoeker niet langer over internationale bescherming in Griekenland beschikt. Indien hij van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn beschermingsstatuut omwille van een afwezigheid, of dat hiertoe een procedure is opgestart, komt het verzoeker toe om dit op afdoende wijze aan te tonen, *quod non*.

Bijgevolg wordt vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in (oud) artikel 33, lid 2, a), van de richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

6. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van "*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*", dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (*cf.* HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 95).

De Raad brengt verder nog in herinnering dat situaties die geen *"zeer verregaande materiële deprivatie"* teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden.

Schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de voormalige Kwalificatierichtlijn (heden hoofdstuk VII van de Verordening 2024/1347/EU van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening (EU) 2024/1347)) die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, beletten niet om een beschermingsverzoek op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk te verklaren (arrest Ibrahim e.a., punten 91-94 en arrest Jawo, punten 93-97).

7. Verzoeker betoogt in essentie dat hij bij een terugkeer naar Griekenland een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van materiële deprivatie, wat een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

8. Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en dit op basis van de meest recente en volledige landenrapporten waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt.

Het Hof van Justitie heeft herhaaldelijk het belang benadrukt van "*objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten"* voor de beoordeling van de vraag of de te verwachten leefomstandigheden voor een verzoeker als statushouder in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, Hamed en Omar, C-540/17 en C-541/17, pt. 38).

In de door beide partijen aangebrachte verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht en beoordeeld, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de voormalige richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken (onder meer met betrekking tot werk, huisvesting, sociale voorzieningen en gezondheidszorg), als wat betreft de toegang tot deze rechten en voordelen. Dit komt overeen met de artikelen 24 tot en met 36 van de Verordening (EU) 2024/1347. Ook de situatie van statushouders bij terugkeer naar Griekenland na verblijf buiten het Griekse grondgebied wordt hierin belicht en besproken.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – kunnen worden geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Gelet op de veelheid aan informatie die door beide partijen wordt bijgebracht, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de huidige situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer op dit ogenblik nog steeds precair en problematisch kan zijn, wat onder meer te wijten is aan de administratieve obstakels op het

vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de lengte van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkendiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (geviseerd in de door de Europese Commissie in januari 2023 gestarte inbreukprocedure) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precaire omstandigheden kunnen terechtkomen.

Gelet op de voorliggende gegevens stelt de Raad een verdere evolutie vast naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

9. De Raad herinnert eraan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *"een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak"* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89). Deze drempel "*wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling"* (*ibid.*, pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie, waaronder het RSA-rapport van april 2026 en het AIDA-rapport van juli 2026, alsook 's Raads rechtspraak van 20 februari 2026, gewezen in Verenigde Kamers, overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er (nog steeds) niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De bijgebrachte informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden. Het bovenstaande neemt niet weg dat er een zeer precaire situatie is waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met "*alle gegevens van de zaak"* (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Een individuele beoordeling van verzoekers concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermingsverzoek blijft dus aan de orde. In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van een verzoeker, aan zijn individueel profiel en zijn vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in zijn eigen basisbehoeften te voorzien. Het komt verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen. In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 54).

10. Met de loutere verwijzing naar de bijgebrachte en beschikbare algemene landeninformatie in zijn verzoekschrift en pleitnota toont verzoeker aldus niet aan dat elke begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zich in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zoals geduid door het Hof van Justitie bevindt of dat hij of zij er bij terugkeer automatisch in zal belanden. De conclusie blijft overeind dat een individuele beoordeling van verzoekers concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermingsverzoek dus aan de orde blijft.

10.1. Verzoekers verblijfsvergunning (ADET) is vervallen sedert 16 februari 2026.

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de hernieuwing en/of de verlenging van een ADET van begunstigden van een internationale beschermingsstatus die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk is en enkele maanden of zelfs meer dan een jaar kan duren. Als de ADET vervalt, wordt de AFM automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een individu bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland om dakloos te worden of om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Het ontbreken ervan dient in aanmerking te worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van verzoekende partij als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland. Tevens blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier zeer duidelijk dat de situatie voor statushouders in Griekenland dermate precair is dat het voor een begunstigde van internationale bescherming wiens ADET is vervallen, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, ook noodzakelijk is dat hij beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten, het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

Er moet bijgevolg worden nagegaan of verzoeker beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten, het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen.

Uit het geheel van de elementen in het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn verblijf in Griekenland over financiële middelen beschikte. Hij legt een document neer waaruit blijkt dat hem op 23 april 2024 een maandelijks gegarandeerd minimuminkomen werd toegekend (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 12 en 12A). Daarnaast licht hij toe dat hij zwartwerk verrichtte en daarvoor 30 à 40 euro per dag kreeg (NPO, p. 16). Bij de DVZ geeft hij aan dat hij voor zijn reis vanuit Turkije naar Griekenland 1.000 euro betaalde aan een smokkelaar (AD CGVS, Verklaring DVZ, 4 juni 2024, punt 32), maar tijdens het persoonlijk onderhoud licht hij toe dat er 3.000 euro betaald werd voor zijn reis naar Europa en dat hij nadien 400 euro geleend heeft van een vriend die zich in Duitsland bevindt (NPO, p. 8). Het feit dat verzoeker in staat was een dergelijke som bijeen te brengen en aan te wenden voor zijn reis naar Europa, vormt een indicatie dat hij, al dan niet met behulp van zijn netwerk, toegang had tot financiële middelen die hem toelieten belangrijke uitgaven te bekostigen. In dit verband legt hij overigens ook een *screenshot* neer met een overschrijvingsbewijs van ‘Western Union’ (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 7), waaromtrent hij verklaart dat het gaat om twee overschrijvingen naar hem, toen hij zich in Griekenland bevond (NPO, p. 6). Voorgaande vaststellingen vallen moeilijk te rijmen met het beeld van een persoon die volledig verstoken zou zijn geweest van bestaansmiddelen. De omstandigheid dat verzoeker over de middelen beschikte om een aanzienlijke som geld te betalen voor zijn verdere migratietraject, vormt een relevante aanwijzing dat hij over een zekere financiële draagkracht beschikte en in staat was middelen te mobiliseren ter verwezenlijking van zijn persoonlijke doelen.

Ook in België beschikt verzoeker over financiële middelen en blijkt uit zijn gedrag dat hij voldoende ondernemend is. Hij is erin geslaagd om van een Egyptenaar een huurwoning doorverhuurd te krijgen, waarvoor hij een bedrag van 1.500 euro diende te betalen. Bovendien kocht hij ook diens spullen over. Verzoeker licht verder nog toe dat hij maandelijks 725 euro huur betaalt (NPO, p. 3) en dat hij sedert één jaar in België bij D.P. werkt, waarvoor hij tussen de 1.900 en 2.100 euro verdient (NPO, p. 6). Ter terechtzitting hiernaar bevraagt, stelt verzoeker inmiddels twee jaar bij D.P. te werken.

Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker over een aanzienlijke mate van zelfredzaamheid beschikt. Hij verklaart dat hij in Griekenland zelf een advocaat gecontacteerd had om hem te helpen om zijn verblijfskaart en verblijfsvergunning te bekomen en hiervoor 100 euro betaalde (NPO, p. 9). Voorts begaf verzoeker zich naar een taks-bureau om zich in te schrijven in het kader van de AFM (NPO, p. 10) en

verkreeg hij zowel een AFM als een AMKA-nummer (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 12 C).

Verzoeker werpt tijdens het persoonlijk onderhoud op dat het voor Arabieren enorm moeilijk was om een huis te vinden, maar legt een foto neer van een gedeeld huis met 15 personen (NPO, p. 12). Hij legt uit dat hij er tien dagen verbleven heeft en dat hij 10 euro per nacht of 150 euro per maand moest betalen. Hij vond die op internet (NPO, p. 12). Hij slaagde er aldus in om met andere personen onderdak te vinden. Verzoeker vond daarnaast ook werk in de bouw, het leggen van leidingen onder de grond en het schoonmaken van gedroogde plekken (NPO, p. 16). Verzoeker meldde zich in Griekenland aan bij een arbeidsbureau (NPO, p. 16) en had zich ingeschreven op de lijst voor de taalcursus Grieks, maar moest wachten tot het nieuwe seizoen zou beginnen (NPO, p. 18). Dit veronderstelt dat verzoeker in staat was contact op te nemen met de bevoegde autoriteiten, administratieve formaliteiten te vervullen en zijn belangen kenbaar te maken. Ook uit zijn migratietraject kan worden afgeleid dat verzoeker gedurende meerdere jaren zelfstandig beslissingen heeft genomen omtrent zijn verblijf, verplaatsingen en toekomstperspectieven (AD CGVS, Verklaring DVZ, 4 juni 2024 punt 33).

Verder blijkt uit zijn verklaringen dat hij zelfstandig heeft gereisd, zich alleen naar België heeft begeven en dat zijn zus en schoonbroer een dag eerder vanuit Griekenland naar België gereisd zijn (NPO, p. 8), wat getuigt van de nodige praktische vaardigheden, initiatiefname en weerbaarheid.

Hoewel niet wordt betwist dat verzoeker psychische klachten ervaart, kan uit de voorliggende elementen niet worden afgeleid dat deze klachten verzoekers zelfredzaamheid dermate aantasten dat hij zich in een toestand van verregaande afhankelijkheid of bijzondere kwetsbaarheid bevindt (zie *infra*). De beschikbare gegevens wijzen daarentegen op een persoon die, ondanks de moeilijkheden waarmee hij werd geconfronteerd, blijk heeft gegeven van voldoende aanpassingsvermogen, initiatief en zelfredzaamheid.

De vaststelling dat verzoeker over middelen beschikte in Griekenland dient samen te worden gelezen met de overige elementen van het dossier, waaruit blijkt dat hij onderdak wist te vinden, arbeid heeft verricht en zijn verblijf en verplaatsingen binnen verschillende Europese landen zelfstandig heeft georganiseerd. Dit alles wijst erop dat hij over voldoende zelfredzaamheid en aanpassingsvermogen beschikte tijdens zijn verblijf in Griekenland.

Gelet op het geheel van de bovenstaande elementen blijkt niet dat verzoeker, bij een terugkeer naar Griekenland, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht zou komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie. De aangehaalde elementen volstaan dan ook niet om aan te tonen dat verzoeker het reële risico loopt niet te kunnen voorzien in zijn meest elementaire behoeften of te worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

10.2. Verzoeker partij maakt niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Bij de DVZ geeft verzoeker aan geen problemen te hebben op fysiek of mentaal vlak (AD CGVS, Verklaring DVZ, 4 juni 2024, punt 29; AD CGVS, Bijkomende vragen M-status, 4 juni 2024). Verzoeker maakt melding van een arbeidsongeval in Griekenland en stelt dat hij hier maanden lang in bed is beland. Op de vraag of hij medische hulp kreeg in Kreta, stelt hij wat volgt: *"Ja, ik werd door een ziekenwagen naar het ziekenhuis gebracht maar ik werd niet onderzocht. Ik kreeg wel pijnstillers. Ik gin bijna elke dag naar het ziekenhuis maar kreeg enkel pijnstillers."* (AD CGVS, Vragenlijst, punt 3.5). Het is weinig ernstig om dan tijdens het persoonlijk onderhoud voor te houden dat hij slechts twee à drie keer naar het ziekenhuis zou zijn gegaan (NPO, p. 18-19). Wat er ook van zij, blijkt niet dat verzoeker verstoken gebleven is van de nodige medische hulp in Griekenland na zijn ongeval en ligt er hoe dan ook geen attest van arbeidsonbekwaamheid voor. Bovendien werd reeds *supra* aangestipt dat verzoeker in België tewerkgesteld is bij D.P. Dat zijn arbeidsongeval in Griekenland hem aldus zou verhinderen om opnieuw toegang te krijgen tot de Griekse arbeidsmarkt, blijkt niet.

Tijdens het persoonlijk onderhoud maakt verzoeker ook gewag van psychologische problemen en licht hij toe dat hij in België voor het eerst naar een psycholoog is gegaan. Hij licht hieromtrent toe dat hij één keer een gratis afspraak had in het opvangcentrum, dat hij nu 80 euro dient te betalen en hij het geld hiervoor niet heeft. Gelet op de uiteenzetting *supra* aangaande zijn financiële situatie kan verzoeker hierin niet gevolgd worden. Op de vraag of hij ook in Griekenland naar een psycholoog ging, antwoordt hij dat dit niet ging zonder de taal te kennen. Dit is weinig ernstig nu verzoeker tegelijk aangeeft dat hij zich ook naar het ziekenhuis liet vergezellen door een zekere A.A., die al tien jaar in Griekenland verbleef en die de taal sprak

(NPO, p. 19). Dat verzoeker in Griekenland verstoken zou zijn gebleven van psychologische hulp blijkt aldus niet, laat staan dat hij aantoont dat hij in Griekenland ook effectief hieraan nood had.

In het administratief dossier bevindt zich één medisch document, met name een historiekoverzicht medisch dossier van het opvangcentrum (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 8). Hierin wordt geen melding gemaakt van psychologische problemen in hoofde van verzoeker.

Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt aldus niet dat verzoeker een medische aandoening of cognitieve stoornis heeft, die gepaard gaat met een uitgesproken functionele beperking of een verlies aan zelfredzaamheid. Evenmin blijkt dat verzoeker op heden wordt behandeld. Hoewel niet ontkend hoeft te worden dat de situatie in Gaza een impact heeft op verzoekers welbevinden, volstaat dit evenwel niet om te besluiten dat hij zich in een toestand van bijzondere kwetsbaarheid bevindt. Tot slot kan op geen enkele wijze worden afgeleid uit de stukken van het rechtsplegingsdossier dat psychologische zorg voor verzoeker niet toegankelijk zou zijn in Griekenland. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij omwille van zijn fysieke of psychologische problematiek niet in staat zou zijn om, bij een terugkeer naar Griekenland, in zijn levensonderhoud te voorzien en aldus het risico loopt om terecht te komen in een toestand van verregaande materiële deprivatie. Uit niets blijkt dat hij dit niet zal kunnen doen bij zijn terugkeer naar Griekenland waardoor hij in de mogelijkheid is om daar een duurzaam bestaan uit te bouwen. Verzoekers medische situatie kan dan ook niet beschouwd worden als een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de relevante Europese rechtspraak. Tot slot is verzoeker niet consistent over de aard van zijn arbeidsongeval daar hij tijdens het persoonlijk onderhoud stelt dat hij tijdens zijn werk ongeveer 17 meter naar beneden was gevallen (NPO, p. 13), terwijl uit zijn medisch dossier blijkt dat het ging om een slag van een machine tegen zijn rug (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 8). Dat verzoeker hierover niet éénduidig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van de omstandigheden van zijn ongeval, alsook de medische opvolging die hiervoor nodig was en werd verstrekt, ten stelligste. Verzoeker toont niet aan dat hij, omwille van zijn gezondheidstoestand, zeer moeilijk of niet in Griekenland zal kunnen werken of beroep zal kunnen doen op sociale bijstand. Ook blijkt niet dat de gezondheidstoestand van verzoeker de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling onredelijk moeilijk of zelf onmogelijk maakt(e).

Op basis van bovenstaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld. Aldus brengt hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, geen specifieke elementen bij die blijk geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

10.3. Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen geenszins blijken uit verzoekers verklaringen en gedragingen.

Hoewel verzoeker gedurende vijftien maanden in Griekenland verbleven heeft, kan uit zijn verklaringen niet worden afgeleid dat hij de nodige inspanningen geleverd heeft om daar een duurzaam verblijf op te bouwen. Nochtans blijkt dat verzoeker in Griekenland AMKA en een AFM had in Griekenland, dat hij zich inschreef bij enkele bureaus en dat hij er een bankrekening kon openen (NPO, p. 10). Verzoeker verklaart weliswaar dat de woonomstandigheden slecht waren omdat hij op straat en in kraakpanden zou geslapen hebben, maar moet anderzijds ook toegeven dat hij in staat was om een gedeelde huurwoning te vinden, die hij vond op het internet (zie *supra*; NPO, p. 10-15). Daarnaast kon hij in Thessaloniki af en toe terecht bij een Palestijnse man om te logeren (NPO, p. 11), kreeg hij van een Arabisch sprekende dame, toen hij dakloos was, informatie over plekken en organisaties waar hij hulp kon krijgen (NPO, p. 14). Verzoekers verklaringen, dat het moeilijk was om als Arabier te huren, dat hij vaak met twee vrienden langsging bij bureaus die woningen verhuurden, blijven niet meer dan blote beweringen. In de bestreden beslissing werd in dit verband nog op goede gronden toegelicht:

"[…] vond u in Griekenland soms gedeelde accommodatie via internet en blijkt uit toegevoegde informatie dat er in Griekenland informele Arabischtalige groepen bestaan op Facebook, Whatsapp e.d. waar migranten terecht kunnen met vragen over onder meer huisvesting (COI Focus: Grèce, Aide aux migrants).
U verklaarde dat u zich via de overheid inschreef voor huisvesting bij Helios en dat men u vertelde dat er een lange wachtlijst was en dat u moest wachten (NO, p. 15). U zou er elke drie tot vier weken naartoe gegaan zijn om u te informeren. U legde echter geen enkel bewijs van inschrijving neer, waardoor dit slechts een blote bewering is.
4. Financiële middelen en werk

U verklaarde dat u vaak probeerde werk te vinden in Griekenland maar dat u zelden werk vond (NPO, p. 16-17).
Uit uw verklaringen blijkt echter dat u wel verschillende jobs gedaan heeft in Griekenland, met name in de bouw-, schoonmaak- en landbouwsector, zij het voor eerder korte duur en in het zwart.
U verklaarde dat u zich bij uw zoektocht naar werk inschreef bij een arbeidsbureau en legt hiervan een document neer, en dat u langsging bij bedrijven, winkels en restaurants, dit alles zonder resultaat. Uit de vertaling van het neergelegde document van A.J.C. *(document 9) blijkt echter enkel dat u de eerste fase van registratie deed en dat u uw registratie diende te voltooien door uw profiel in te vullen. Nergens blijkt dat u dit effectief gedaan heeft. Legaal werk vereist dat men de taal goed spreekt, zo zei u. U toonde dit echter niet aan. Er kan aangenomen worden dat voor bepaalde jobs in bepaalde sectoren, zoals de landbouw- en schoonmaaksector geen kennis van de Griekse taal vereist is. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u zich ingeschreven had voor een taalcursus Grieks, maar dat u enige tijd moest wachten vooraleer u les kon volgen (NPO, p. 13, 18). Er kan verwacht worden dat u bij terugkeer verdere stappen zet om de taal te leren.*
[…]
In dit geval heeft u uw aanvraag om internationale bescherming na 31 december 2020 ingediend en heeft u nog steeds een geldige verblijfsvergunning (ADET). Daarom moet worden opgemerkt dat u, toen u in Griekenland was als verzoeker, een fiscaal registratienummer had waarmee u toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het Commissariaat-generaal is daarom van mening dat u bepaalde stappen hebt kunnen ondernemen om werk te vinden en in uw levensonderhoud te voorzien. Als begunstigde van internationale bescherming werd u een ADET verleend. U moest vervolgens een afspraak maken bij de verantwoordelijke 'Taks Office' om de gegevens van uw AFM bij te werken (Cfr. Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights p. 20-21, gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf. Zoals u ook gedaan heeft, waardoor u aldus over een geldige AFM beschikt.
U legde een document (stuk 12A) neer waarvan u zegt dat een dakloosheidsattest is dat recht gaf op financiële steun en voedselhulp, maar verklaarde dat u deze steun niet kreeg (NPO, p. 19-20). Uit vertaling van het neergelegde document blijkt dat u een gegarandeerd minimuminkomen van 216 met betaling vanaf mei 2024 werd toegekend door de autoriteiten in Kreta. Uw bewering dat u deze uitkering niet kreeg is louter een blote bewering.
U legde een Grieks document voor waarvan u zegt dat het betrekking heeft op uw AFM (stuk 12B). Uit vertaling van dit stuk blijkt dat het een bewijs van inschrijving in het register van werklozen is. Dit document is louter een momentopname en toont hoogstens aan dat u op 22/04/2024 niet legaal aan het werk was."

Verzoeker, die in zijn verzoekschrift weliswaar duidelijk maakt het niet eens te zijn met de motieven van de bestreden beslissing, onderneemt geen enkele dienstige poging om de concrete motieven onderuit te halen. Hij brengt geen enkele concrete argumenten aan die zouden nopen tot een andersluidende beoordeling dan deze van de commissaris-generaal zoals *supra* geciteerd. De motieven worden pertinent en draagkrachtig geacht nu zij steun vinden in de stukken van het administratief dossier en door verzoeker niet weerlegd worden. Verzoeker is niet in staat om de vaststelling, dat uit zijn verklaringen niet blijkt dat hij ernstige pogingen heeft ondernomen om zijn huisvestings- en werksituatie op duurzame wijze te verbeteren, te weerleggen. Indien verzoeker werkelijk officiële instanties zou hebben gecontacteerd, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij hiervan ook stukken kan neerleggen, *quod non*. Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat hij zich heeft ingeschreven voor sociale of particuliere huisvesting, dan wel concrete stappen heeft ondernomen bij de bevoegde autoriteiten, hulporganisaties of andere instanties die begunstigden van internationale bescherming ondersteunen bij het vinden van huisvesting. Evenmin legt hij elementen voor waaruit blijkt dat dergelijke pogingen zouden zijn mislukt om redenen buiten zijn wil. Het dossier bevat geen aanwijzingen dat hij alle redelijke mogelijkheden heeft benut om zijn woonsituatie te stabiliseren. De loutere verwijzing naar moeilijkheden op de Griekse huisvestingsmarkt volstaat in dit verband niet. Wat zijn tewerkstellingsmogelijkheden betreft, verklaarde verzoeker dat hij enkel zwartwerk verrichtte, maar blijkt uit zijn verklaringen niet dat hij ernstige inspanningen heeft geleverd om een duurzame en legale tewerkstelling te verkrijgen. Verzoeker maakt weliswaar melding van bepaalde stappen die hij zou hebben ondernomen, maar niet alleen kan hij hiervan geen enkele stavingstukken neerleggen, bovendien toont hij hiermee niet aan dat hij actief op zoek was naar duurzame tewerkstelling. Verzoeker toont niet aan dat hij inspanningen heeft geleverd om eventuele obstakels waarmee hij zou zijn geconfronteerd te overwinnen, bijvoorbeeld door taallessen te volgen, begeleiding te zoeken of gebruik te maken van de rechten en ondersteuning die hem als begunstigde van internationale bescherming ter beschikking stonden. Gelet op het voorgaande kan niet worden vastgesteld dat verzoeker ernstige inspanningen heeft geleverd om in Griekenland een duurzame en legale tewerkstelling te vinden. De moeilijkheden die hij aanhaalt volstaan dan ook niet om te besluiten dat zijn socio-economische situatie uitsluitend het gevolg was van objectieve belemmeringen buiten zijn wil.

Op basis van bovenstaande toont verzoeker niet aan dat hij ernstige pogingen ondernomen heeft om zich in Griekenland te integreren. Hij maakt dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat hij buiten zijn eigen wil om in de onmogelijkheid was om zijn rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband hem toe

om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoont. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

10.4. Voor zover verzoeker in het verzoekschrift opnieuw beweert dat zijn documenten verloren zijn, gaat hij eraan voorbij dat aan zijn bewering geen geloof kan worden gehecht omwille van wat volgt:

"1. Verlies documenten
Uit uw verklaringen blijkt dat u uw gedrukte verblijfsvergunning, het document dat bewijst dat u in het bezit bent van een geldige verblijfsvergunning, bent kwijtgeraakt.
Het Commissariaat-Generaal wijst er vooreerst op dat dit verlies alleen op uw eigen beweringen berust en dat u geen concreet bewijs levert waaruit blijkt dat u deze geldige verblijfsvergunning daadwerkelijk bent kwijtgeraakt. U verklaarde dat uw documenten gestolen werden tesamen met die van uw zus en haar man toen jullie vingerafdrukken gingen geven in België en jullie de tassen met documenten buiten achterlieten (NPO, p. 8). Het is op zich al weinig aannemelijk dat jullie dergelijke belangrijke documenten onbewaakt zouden achterlaten, ook al was jullie gezegd dat het nemen van vingerafdrukken niet lang zou duren. U deed vreemd genoeg geen aangifte van verlies van de documenten (NPO, p. 9). U, uw zus en schoonbroer legden bovendien tegenstrijdige verklaringen af over de documenten. Tijdens zijn onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde uw schoonbroer dat hij zijn Griekse verblijfskaart en reisdocument zelf weggooide na aankomst in België (Verklaring DVZ M.A., vraag 23). Uw zus zei bij de DVZ dat de documenten in beslag werden genomen door de politie in België of dat ze misschien verloren gingen (Verklaring DVZ A.H., vraag 23). Tijdens zijn onderhoud bij het CGVS zei uw schoonbroer dan weer dat een van jullie tassen met de documenten erin zoekgeraakte na aankomst in België (NPO M.A. , p. 7). Uw zus zei bij het CGVS dat jullie koffers geopend werden in het Klein Kasteeltje en dat jullie spullen, waaronder de Griekse documenten, toen gestolen zijn (NPO A.H., p. 7). Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw beweringen met betrekking tot de diefstal van documenten. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u niet meer over deze documenten zou beschikken. Aangezien uit uw volledige dossier duidelijk blijkt dat u in het bezit zou moeten zijn van een dergelijk document, volstaan loutere beweringen niet om het verlies ervan vast te stellen."

De notities van het persoonlijk onderhoud alsook de verklaringen afgelegd op de DVZ, door verzoekers zus en schoonbroer, bevinden zich in het administratief dossier (AD CGVS, landeninformatie, stukken 2, 3, 4 en 5). De motieven in de beslissing vinden aldus steun in de stukken van het administratief dossier. Verzoeker doet niet de minste poging om die te ontkrachten waardoor zij overeind blijven.

10.5. Wat betreft de door verzoeker aangehaalde problemen van onveiligheid en uitbuiting, dient vooreerst te worden herhaald dat zijn verklaringen over het arbeidsongeval in Griekenland niet consistent zijn en iedere geloofwaardigheid ontberen. Bovendien kan verzoeker het feit dat hij geen klacht heeft ingediend bij de politie, nadat hij niet werd uitbetaald voor geleverd werk, bezwaarlijk vergoelijken stellende dat hij de taal niet sprak. Zoals ook *supra* aangestipt, kon verzoeker wel een accommodatie vinden op het internet en deed hij beroep op iemand die Grieks sprak om hem te vergezellen naar het ziekenhuis. Het loutere feit dat hij gedurende 48 uur werd vastgehouden door de politie, blijkt niet dat er sprake was van een onmenselijke of vernederende behandeling. In de beslissing wordt hieromtrent op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"U verklaarde dat u één keer samen met alle andere aanwezigen in een gebouw meegenomen bent door de politie (NPO, p. 14). Na 48 uur vasthouding werd u vrijgelaten. U werd van niets beschuldigd. Nergens blijkt dat bij deze gang van zaken sprake was van incorrecte of onrechtvaardige behandeling door de politie. Er moet worden opgemerkt dat deze eenmalige vasthouding door de politie niet kan worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling.
U verklaarde dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland herhaaldelijk het slachtoffer was van uitbuiting en diefstal:
• U werd niet betaald voor uw arbeid door uw Pakistaanse werkgever (NPO, p. 13).
• U werd onvoldoende betaald voor uw arbeid door uw Albanese werkgever en kreeg geen bijstand van hem toen u een arbeidsongeval had (NPO, p. 13).
• In Athene bent u één keer overvallen door enkele Egyptenaren die uw gsm en 120 euro stalen van u (NPO, p. 13-14, 17-18).
Er moet worden opgemerkt dat deze situaties niet kunnen worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling.
Met betrekking tot het arbeidsongeval merkt het CGVS op dat u verklaarde dat u van 17 meter hoog naar beneden viel bij uw werk in de bouwsector (NPO, p. 13). In het door u neergelegde overzicht van uw Belgische medisch dossier is echter herhaaldelijk sprake van een arbeidsongeval in Griekenland waarbij u een slag van een machine in de rug kreeg. Deze tegenstrijdigheid roept twijfels op met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw verklaring.
Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen

louter beperkte pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet. U heeft dit echter niet gedaan:
• U deed geen aangifte toen uw Pakistaanse werkgever u niet betaalde (NPO, p. 17). Dat het zwartwerk betrof en dat de Pakistaan goed Grieks sprak vergoelijkt niet dat u geen stappen zette om uw rechten te doen gelden.
• U deed geen aangifte van het arbeidsongeval. Dat u de naam en gegevens van uw werkgever niet kende vergoelijkt niet dat u geen stappen zette om uw rechten te doen gelden.
• U verklaarde dat u naar het politiebureau ging om aangifte te doen van de diefstal door Egyptenaren, maar dat u door een gebrek van kennis van het Grieks niet met de politie kon communiceren, waarna ze u wegstuurden.
Er kan echter verwacht worden dat u een meer doorgedreven poging deed om een beroep te doen op hulp van de autoriteiten, bijvoorbeeld door een vertaalapp op uw gsm te gebruiken of uw vrienden die Grieks kunnen te vragen om te vertalen (NPO, p. 11, 17-18).”

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen dienstige poging om voormelde motieven te weerleggen. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat, zelfs indien de door verzoeker aangehaalde feiten geloofwaardig zouden worden geacht, uit de voorgelegde stukken niet kan worden afgeleid dat de Griekse autoriteiten hem bescherming hebben geweigerd of niet bereid zouden zijn geweest zijn klacht te onderzoeken. Bovendien was verzoeker reeds eerder in staat om een advocaat onder de arm te nemen voor het bekomen van zijn verblijfsdocumenten, maar toont hij niet aan dat hij diezelfde stappen heeft ondernomen in het kader van zijn opgeworpen onveiligheid en/of uitbuiting. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Griekenland verstoken zou blijven van de bescherming van de bevoegde autoriteiten.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond, waartoe verzoeker in gebreke blijft.

10.6. De verwijzing naar Europese en internationale rechtspraak en rechtspraak van de Raad is evenmin van die aard dat dit afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Griekenland is gesteund op de informatie zoals aangebracht door beide partijen en toegespitst op verzoekers individuele situatie.

10.7. De motieven in de bestreden beslissing in verband met de door verzoeker neergelegde documenten worden door verzoeker onbesproken gelaten. Daar zij pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in de stukken van het administratief dossier, blijven zij onverminderd overeind.

11. Verzoeker klaagt nog aan dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing de in artikel 57/6, § 3, derde lid, van de Vreemdelingenwet gestelde beslissingstermijn van vijftien werkdagen niet heeft gerespecteerd en dat nergens wordt uiteengezet waarom deze termijn niet werd gerespecteerd. Deze termijn van vijftien werkdagen is echter een termijn van orde. De Vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek binnen de door artikel 57/6, § 3, derde lid, van de Vreemdelingenwet gestelde termijn worden afgeleid dat het verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoeker lijkt te suggereren in het verzoekschrift. Het overschrijden van deze termijn brengt geen verlies van bevoegdheid met zich mee (*cf.* RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren. Verzoeker maakt een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de redelijke termijneis, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel of van de motiveringsplicht om deze reden dan ook niet aannemelijk. Bovendien kan verzoeker niet voorhouden te zijn benadeeld door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

12. In de mate verzoeker aanvoert dat hij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland, verwijst de Raad naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat geen elementen voorliggen waaruit kan blijken dat verzoeker actueel niet langer internationale bescherming geniet in Griekenland. Op geen enkele wijze toont hij aan dat er sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk van terugdrijving van erkende vluchtelingen door de Griekse overheden. Evenmin toont hij *in concreto* aan dat er in zijn geval een reëel risico op refoulement bestaat.

13. Hoewel de beschikbare informatie getuigt van diverse problemen op het vlak van huisvesting, sociale zekerheid en tewerkstelling in hoofde van statushouders in Griekenland, blijft verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om in zijn geval aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in dat land de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereikten of zullen bereiken bij terugkeer. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij toont niet aan dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

14. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel kan en moet worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name met de artikelen 1 en 4 ervan, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is verankerd. Het vermoeden en de uitoefening van de daaruit voortvloeiende keuzemogelijkheid om het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, lijkt *in casu* gerechtvaardigd (Hof van Justitie 18 juni 2024, nr. C-735/22, QY t. Bondsrepubliek Duitsland, overwegingen 49-54).

15. Nu het voorliggend beschermingsverzoek op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk dient te worden verklaard, moet er bijgevolg geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 3, 1) en 5) *juncto* 9 en 3, 6) *juncto* 15 van de Verordening (EU) 2024/1347. Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven.

16. Een schending van artikel 4 van het Handvest en van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend zesentwintig door:

I. FLORIO,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERKIMPEN	I. FLORIO